

Нещастия! . . . сипят се, едно следъ друго . . . — Сълзи потекоха отъ очитѣ ѝ и тя млъкна.

— Полегнете си малко да си почитете . . . Вие сте пжтували цѣла нощъ.

— Не, благодаря . . . Азъ спяхъ въ влака . . . но ако мога да видя Тихолъ — и тя ме погледна съ умоляющитѣ си очи.

— Останете за малко, азъ ще отида да попитамъ лѣкаря . . . много е рано още . . . Часътъ е осемъ — и по скоро искахъ да излѣза вѣнъ, за да не заплача. Тая миличка женичка ще страда, като го види. Въ тоя моментъ, азъ я чувствавахъ близко до душата си и не искахъ да видя чернитѣ ѝ очи да се оросяватъ съ сълзи. Нейнитѣ устица, сложени за вѣчна усмивка, не бива да се свиватъ въ плачлива гримаса.

Вмѣсто при лѣкаря отидохъ при Тихолъ. Той е спокоенъ и ми подава ржката си за добро утро. Само гласътъ му е загубилъ яснотата си. Той е тжпъ и думитѣ, както при пристигането, сж неясни.

— Наспахте ли се?

— Да, да. . .

— Да те омия ли? . . . — И безъ да чакамъ съгласието му, бързо домъкнахъ топла вода въ една кана и почнахъ да изтривамъ лицето и ржцетѣ съ мокра кърпа, разтрихъ гърдитѣ и гърба му съ камфоренъ спиртъ, напудрихъ го и срѣсахъ коситѣ му. Той ме гледа весело и цѣлуна ржката ми, а азъ неговото изящно чело.

До като го приготвихъ, въ моята стая чакаше неговата жена и се топеше въ размисълъ. На нѣколко пжти искахъ да му кажа, че тя е дошла, но не посмѣхъ. Ще разваля настроението му. Той е толкова милъ, когато е спокоенъ.

— Благодаря, Сестро. . . много ти благодаря за грижитѣ, които полагашъ за менъ. . .

— Ахъ, Тихоле. . . защо говоришъ така. . . Това е моя длѣжностъ. Сега довиждане. . . Ще ти пратя закуска.

На излизане срѣзнахъ дежурния лѣкарь и му съобщихъ за идването на Тихоловата жена.

— Не биваше да идва . . . Какъ ще го види?

— Но ако не го види ще бжде, лошо за самата нея-